

[Per Federspiel.]

fra de to socialdemokratiske regerings side har rettet bebrejdelser mod den engelske regering for de skridt, der blev foretaget; men af referatet i London Times fra i torsdags fremgår det, at dette møde egentlig endte i al hyggelighed; man ønskede ikke at bringe den britiske regering i forlegenhed og var meget vel forstående over for dens vanskeligheder. Det er jo en lidt anden fremstilling, og det er også sandsynligt, at det hørte kan opfattes på en anden måde af den britiske presse end den fremstilling, vi har fået her i landet. Tilbage bliver alligevel også efter den højtærede udenrigsministers redegørelse her i tinget, at man vel er sprunget op som en løve, men er faldet ned som et lam, bl. a. fordi disse spørgsmål først er modne til en egentlig forhandling inden for EFTA-kredsen, når ministermødet finder sted i næste uge.

Det værste ved den britiske regerings egenmægtige handlen inden for EFTA er vel, at den nye socialdemokratiske britiske regering ikke har fundet anledning til at indlede nogen som helst drøftelser med de andre seks partnere i EFTA; det er vel dette, at man handler i strid med selve grundsætningen i de europæiske markeds-sammenslutninger, hvad enten det er de seks eller de syv, nemlig at man forhandler indbyrdes — og i begge traktater er der jo ganske nøje regler for den forhandlings-procedure, der kan følges. Denne situation bekræfter rigtigheden af de standpunkter, vi fra venstres side konsekvent og uden vaklen har indtaget under samtlige markeds-debatter i det høje ting, nemlig at kun en samlet løsning på grundlag af den ene eller den anden af de europæiske markeds-sammenslutninger er mulig, at de mindre forsøg som EFTA ikke har nogen blivende værdi, og at det nu har vist sig, at fællesmarkedet trods vanskeligheder — trods indre besværligheder navnlig ved opbygningen af landbrugspolitikken, hvor man er enig om hovedpunkterne, men ikke er enig om det væsentlige, nemlig kornprisen, og hvor, som det ofte er sagt, det hele virker som en maskine, der mangler sin gearbox — alligevel har gjort meget væsentlige politiske fremskridt.

Jeg er ikke enig med den højtærede udenrigsminister, når han siger, at en mid-

lertidig stilstand i denne udvikling nødvendigvis må betyde et tilbageslag, må betyde en svækkelse af organisationen. Det har vist sig, at denne specielle organisationsform har været holdbar, og i denne bedømmelse har vi fra venstres side fået ret.

Se, den britiske minister Anthony Crossland, der i Strasbourg søgte at redegøre for den britiske regerings standpunkt, søgte ikke at gøre dette med nogen retlig begrundelse, med dette, at der forelå en nødretssituation, en katastrofesituation, hvor en regering måtte være berettiget til at gribe til alle midler, men søgte tværtimod at motivere det med, at det jo egentlig var meget praktisk, for ganske vist var der i EFTA-traktaten hjemmel til at indføre importregulerende foranstaltninger i kortere tid, men det var besværligt, og det tog lang tid, og derfor var det så meget nemmere at indføre en importafgift, der opkrævedes med det samme og standsede varen og derved hæmmede importen allerede ved grænsen. Nogen beklagelse af de økonomiske virkninger, dette nødvendigvis må få — og jeg er ganske enig med den højtærede udenrigsminister i, at det er de andre europæiske landes eksportører, der kommer til at betale — forelå ikke. Med andre ord, mandatet gik alene ud på at forklare, at den britiske regering havde måttet handle hurtigt — formodentlig på grund af sin svage politiske stilling i underhuset — og ikke kunne vente på, at virkningerne indtrådte.

Omtrent på samme tid offentliggjordes imidlertid de britiske statistiske efterretninger, der viste, at situationen, som jeg nævnte før, næppe har været så alvorlig, som den kunne have set ud til. Det viste sig, at i de sidste 3 måneder forud for valget var importen steget meget betydeligt; lageropbygningen var vokset ca. 5 gange i sammenligning med det forrige års vækst, og en meget væsentlig del af det importoverskud, der havde givet anledning til betalingsbalancevanskelighederne, skyldtes netop denne lageropbygning, og den burde enhver regering have kunnet forudse. Der var jo en risiko for, at det britiske labourparti ville vinde valget, og ingen importør, der havde midler eller fornuft til det, ville forsømme at bygge lagre op i så høj grad som muligt og foretage enhver tænkelig